

[Ole Vig Jensen]

De tror, at respekt er frygt, fordi de aldrig lærte at forstå, at det at respektere også kan være at elske.«

Mosse Jørgensen slutter:

»De unge, som aldrig fik lov at møde udfordringer og krav, har det fælles med dem, der blot kender frygt og tvang, at de ikke kan klare frihed. Frihed er en stærk udfordring til individet . . .«

Meget bedre og mere rammende kan det næsten ikke siges. Det kunne være overskriften til et svar på den forespørgsel, der er stillet her.

Det er ingen udfordring til de unge, at vi betaler os fra de vanskeligheder, der opstår, når det er svært at finde uddannelsespladser eller beskæftigelse. Vi tvinger dem – eller, om man vil, frister dem – ind i en passivitet, som Mosse Jørgensen i øvrigt advarer imod, fordi den er så farlig både for den unge selv og for samfundet.

I det radikale venstre har vi den opfattelse, at ungdomsledigheden kan og må vi ikke acceptere. Vi er fra radikal side rede til at medvirke til ethvert initiativ, der på rimelig og fornuftig måde kan bringe de unge ledige ud af passiviteten og ind i en aktiv rolle i samfundet, hvad enten det er i et uddannelsesforløb eller i beskæftigelse. Vi vil i det radikale venstre prioritere indsatsen på uddannelsesområdet højest, for gennem uddannelse giver vi de unge bedre betingelser for at finde beskæftigelse, men også for personligt at mestre en ledighedssituation mere konstruktivt.

Vi er dog også klar over, at for en del unge ligger motivationen til at påbegynde en uddannelse netop i, at de først erhverver sig en arbejds erfaring. Også derfor må der sættes flere ressourcer ind på at fremskaffe relevante beskæftigelsesmuligheder for denne gruppe af unge. Opgaven er svær, men ikke uoverkommelig. Det vil jeg vende tilbage til senere.

Vi er i det radikale venstre ikke i tvivl om, at de mange forskelligartede støtte- og lønordninger, som i dag gælder for unge i beskæftigelse, under ledighed eller under uddannelse, ikke virker fremmende på bestræbelserne for at bringe de unge ud af den passive ledighedssituation. Vi har under samarbejdet med den tidligere regering fremført problemet adskillige gange. Jeg tør vel også påstå, at vi på det nærmeste havde en aftale

om, at vi skulle sikre en bedre koordinering og harmonisering af de mange forskelligartede ydelser, der gælder for unge. Jeg kan kun gentage, at vi har det samme ønske om med den nye regering at få fremmet den sag.

Vi ved, at vi ved en bedre fordeling af de midler og ressourcer, der er til rådighed, kan hjælpe flere unge. Opgaven er svær, for her er mange regler, som der er indgået aftale om på arbejdsmarkedet, eller som er indeholdt i lovgivningen, men hverken vi herinde eller arbejdsmarkedets organisationer må stå af, når det drejer sig om den opgave, det er, at sikre en bedre koordinering og harmonisering på dette område.

Spørgsmålet om udformningen af en ungdomsgarantiordning har haft en fremtrædende plads i den politiske debat i det sidste års tid og altså også i dag, og jeg skal såmænd ikke lægge skjul på, at vi fra radikal side selv har ført an, når det gælder den tankegang, der ligger bag ungdomsgarantien. Vi vil sikre, at der er uddannelsespladser eller beskæftigelsesmuligheder, der kan give arbejds erfaring, til alle unge, der forlader folkeskolen, og vi må arbejde for, at den pukkel af ungdomsledige, som er oparbejdet i de seneste år, snarest bliver afviklet. Med den udformning, som tanken om ungdomsgarantien har fået i de to forsøgsamter, som også er omtalt her i dag, må vi sige, at erfaringerne herfra ikke er af en sådan kvalitet – i hvert fald så langt som vi kender dem indtil nu – at vi uden videre kan bygge videre på disse ordninger. Men vi er kede af, at den nye regering så brat har standset forsøgene med denne ungdomsgarantiordning. Vi mener, det havde været klogt – og vil i øvrigt opfordre til, at det sker – at vi fik ført dem så langt frem, at vi kan få en evaluering af resultatet og bygge på det, der er godt, og blive klogere på det, der er dårligt.

Ellers vil vi lægge vægt på, at vi endnu en gang gør et alvorligt forsøg på at få ført folketingsbeslutningen om en udbygning af ungdomsuddannelserne ud i livet. Vi må fortsat fremme udbygningen af erhvervsuddannelserne. I den udstrækning det lykkes, mindsker vi også risikoen for dobbeltuddannelse.

Vi støtter regeringens tanker om at få liberaliseret adgangen til de videregående uddannelser, hvor svær opgaven end er, og vi vil også støtte det synspunkt, der går på, at